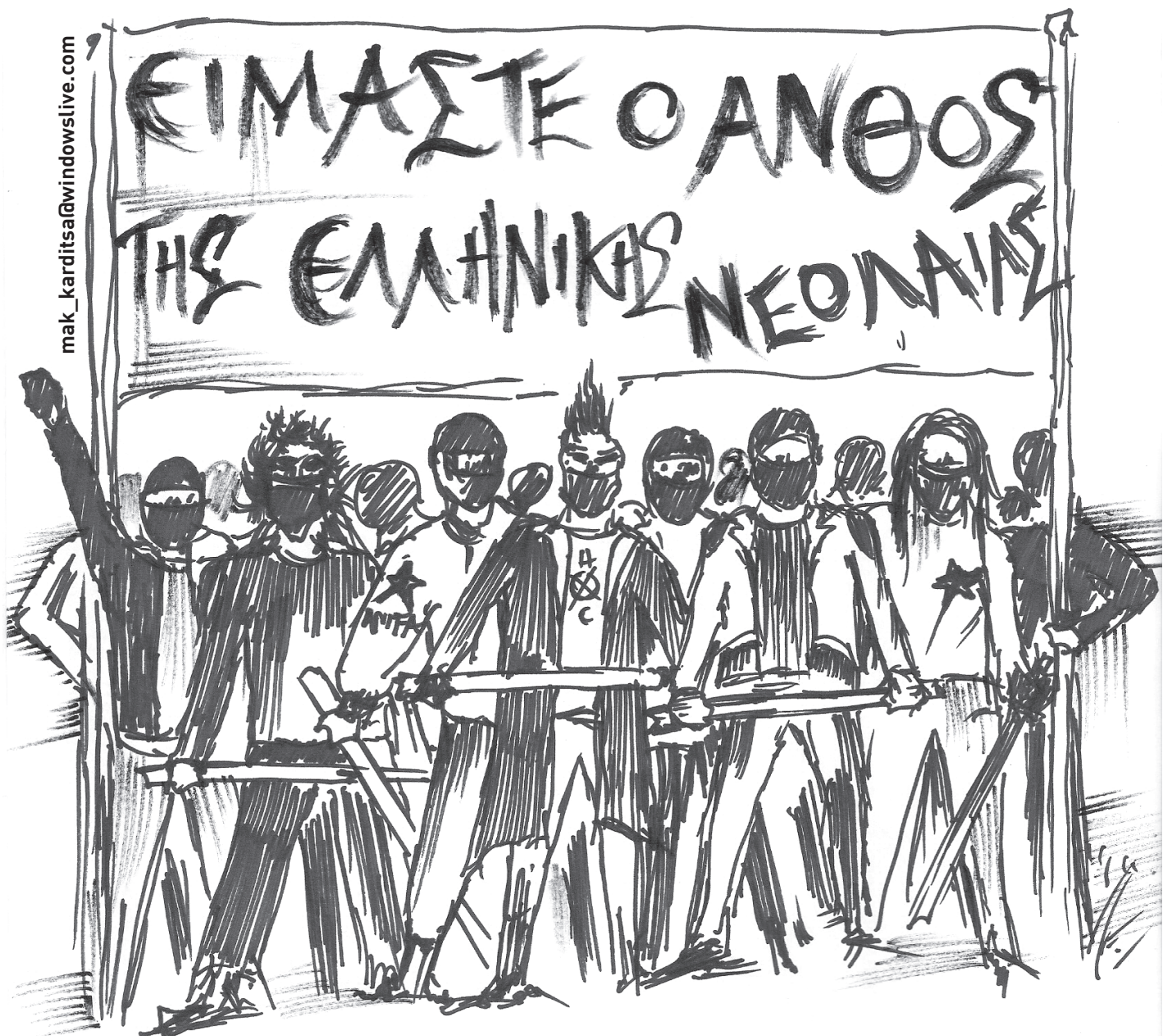

ΜΑΘΗΤΙΚΟ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΑΝΑΤΡΕΠΟΝΤΑΣ ΑΝΤΙΑΛΗΨΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 1ο

Το παρόν έντυπο εκδίδεται από μία ομάδα μαθητών και στοχεύει στην αντιπληροφόρηση ενώ παράλληλα προσπαθεί να αναδείξει την αναγκαιότητα για σύμπτυξη των ανθρώπων σε συλλογικότητες έτσι ώστε, μέσα από τη δράση τους, να κάνουν τις συνθήκες ζωής πιο ανθρώπινες όσο ο εξουσιαστικός κλοιός στενεύει. Εννοείται, πως διανέμεται αφιλοκερδώς καθώς πιστεύουμε πως οι απόψεις δεν είναι καταναλωτικά προϊόντα και επομένως δεν είναι προς πώληση.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

σελ.

Ενάντια στον ρατσισμό	3
10 λόγοι που δεν πάω στρατό (1)	4-5
Κατά των εξαρτήσεων	6
Κρατική καταστολή	7

Το κείμενο σχετικά με την άρνηση στράτευσης μεταφέρθηκε αυτοούσιο από την ιστοσελίδα του συνδέσμου αντιρρησιών συνείδησης. Όλα τα υπόλοιπα είναι προϊόν ομαδικής εργασίας του μαθητικού αντιεξουσιαστικού κινήματος και φέρουμε την ευθύνη για το περιεχόμενό τους.

Και ενώ ο ρατσισμός θεωρείται ως ένα φαινόμενο “κατακριτέο”, ως ένα φαινόμενο “κοινωνικής παρακμής”, πολλοί είναι αυτοί που καθημερινά μέσα από τις πράξεις τους ή και τις ιδέες τους τις ίδιες ακόμα συμβάλλουν στην διαιώνισή του. Η αστική αντίληψη έχει ριζώσει για τα καλά μέσα σε κάθε οικογένεια και η «δημοκρατική» προσέγγιση των μέσων μαζικής ενημέρωσης δεν είναι αρκετή για να εξομαλύνει το πρόβλημα.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα από την αρχή. Οι μετανάστες, πριν φτάσουν στο σημείο να εγκαταλείψουν την χώρα τους, αποτελούν τα «κατάλοιπα» του καπιταλισμού, την κατώτερη τάξη που, ανήμποροι να λύσουν το πρόβλημα του βιοπορισμού, αναγκάζονται να περάσουν τα σύνορα με οποιοδήποτε τρόπο ούτως ώστε να εισέλθουν σε μία γειτονική –οικονομικά δυνατότερη- χώρα για να καταφέρουν να εργασθούν και να συντηρήσουν την οικογένειά τους. Οι οικονομικές τους απολαβές είναι αστεία χαμηλές(ειδικά αν αναλογιστούμε πως δουλεύουν 12 με 15 ώρες τη μέρα), εννοείται πως εργάζονται ανασφάλιστοι. Ενώ πολλές φορές αναγκάζονται να πληρώνουν και ένα ποσό ανά ημέρα στον εκάστοτε δουλέμπορο που τους έφερε στον «παράδεισο»! Δεν είναι δε λίγες οι φορές που πεθαίνουν στα σύνορα από «τυχαίες» εκπυρσοκροτήσεις συνοριοφυλάκων ή ακόμα και από το κρύο και την πείνα.

Όσοι καταφέρνουν να διασχίσουν τα σύνορα και να έρθουν τελικά στην Ελλάδα (για την δικιά μας περίπτωση) έρχονται αντιμέτωποι με ένα καθεστώς τρομοκρατίας. Ξυλοκοπούνται ανελέητα σε αστυνομικά τμήματα, δέχονται ψυχολογικά χτυπήματα από τον κοινωνικό τους περίγυρο που έχει δεχθεί την ύπουλη και καλοστημένη προβοκάτσια των μέσων μαζικής ενημέρωσης, ενώ παράλληλα πρέπει να αποφύγουν και τα φασιστοειδή κάθε πόλης που μαχαιρώνουν-πυροβολούν-χτυπούνε και επιτίθενται στους καταυλισμούς τους.

Μετά από όλες τις κρατικές (αστυνομία-ΜΜΕ) και παρακρατικές (νεοναζι, χρυσαυγίτες και λοιπά «μπουμπούκια») επιθέσεις οι μετανάστες είναι εύκολη λεία για τα αφεντικά καθώς δουλεύουν ακόμη και χωρίς πληρωμή με την απειλή του καλέσματος της αστυνομίας και της μετέπειτα απέλασης τους από την χώρα. Είναι εν ολίγοις αυτοί πάνω στους οποίους στηρίζεται το κεφάλαιο, αυτοί των οποίων τα δικαιώματα καταπατούνται προς όφελος της άρχουσας τάξης, αυτοί που εν τέλει χάνουν κάθε είδος αξιοπρέπειας ώστε να επιβιώσουν (και όχι να ζήσουν). Οι γυναίκες πέφτουν θύματα των κυκλωμάτων της πορνείας, οι άντρες ζουν με τον φόβο της απέλασης και αμφοτέρωθεν υφίστανται συνεχές κοινωνικό εξευτελισμό. Τα παιδιά τους, εάν καταφέρουν και πάνε σε κάποιο σχολείο περιθωριοποιούνται ενώ τα κορίτσια πέφτουν σε πολλές περιπτώσεις θύματα βιασμών. Έτσι, πολύ σύντομα εγκαταλείπουν τις προσπάθειες κοινωνικής αποδοχής τους και ακολουθούν τους γονείς τους στις δουλειές ενώ πολλοί αναγκάζονται ακόμα και να μεταφέρουν απαγορευμένες ναρκωτικές ουσίες.

Ας σταματήσουμε πια να μένουμε άπραγοι ή ακόμα και να εγκρίνουμε γεγονότα όπως η εκμετάλλευση, η κακομεταχείριση και ο αποκλεισμός τους. Κανείς δεν είναι αρμόδιος να χωρίζει ανθρώπους σε ντόπιους και ξένους διότι απλά η γη δεν ανήκει σε κανέναν. Για αυτούς αλλά και για πολλούς ακόμα λόγους οι μετανάστες χρειάζονται όσο κανένας άλλος την έμπρακτη αλληλεγγύη μας

ΟΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΣΑΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΕΝΟΙ- ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΩΝ ΑΦΕΝΤΙΚΩΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΛΟΙ ΞΕΝΟΙ....

10+1 ΛΟΓΟΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΑΩ ΣΤΡΑΤΟ

Δεν πάω στρατό γιατί:

- 1) Γιατί πιστεύω στο δικαίωμα επιλογής. Δεν θέλω να πάω και απαιτώ να έχω την ελευθερία να διαλέξω, εφόσον δεν βλάπτω το κοινωνικό σύνολο. Θυμάμαι ακόμα πως ο σεβασμός της ελεύθερης βούλησης, της προσωπικότητας και της αξιοπρέπειας προστατεύονται από το ελληνικό και το ευρωπαϊκό Σύνταγμα.
- 2) Γιατί ο στρατός είναι ένας κατ' εξοχήν καταπιεστικός και εξουσιαστικός μηχανισμός και μόνο η λέξη ανυπότακτος που αποδίδεται σε όσους δεν πάνε καταδεικνύει την ιδεολογική φόρτιση. Επιμένω επίσης να θυμάμαι ότι αυτός ο εξουσιαστικός μηχανισμός μου κατέλυσε τρεις φορές στην διάρκεια του περασμένου αιώνα τις πολιτικές μου ελευθερίες.
- 3) Γιατί δεν θέλω να μάθω να σκοτώνω. Η εκπαίδευση που λαμβάνω στο στρατό έχει μόνο ένα στόχο: Να με καταστήσει ικανό να ξεπεράσω τις όποιες αναστολές και φόβους μου και σε κάποια δεδομένη στιγμή να σηκώσω το όπλο και να δολοφονήσω αυτόν που βρίσκεται απέναντι μου. Δεν επιθυμώ την μετάλλαξη της προσωπικότητάς μου με αυτόν τον τρόπο και το διεκδικώ.
- 4) Γιατί δεν θέλω να γίνω «Άντρας». Προτιμώ να διερευνήσω μόνος μου τον τρόπο που αναγνωρίζω τον εαυτό μου, να διαμορφώσω την συμπεριφορά μου και το χαρακτήρα μου με βάση την τρυφερότητα και την κατανόηση. Όχι να με κάνουν με το ζόρι σκληρό και ανθεκτικό αντράκι.
- 5) Γιατί δεν θέλω να γίνω «Ελληναράς». Στο στρατό πρέπει να ορκιστώ ότι το πολυτιμότερο πράγμα για μένα είναι η σημαία και αποδέχομαι πως θα την υπερασπιστώ και με την τελευταία σταγόνα του αίματός μου. Δεν έχω όμως ακόμη καταλήξει ποιο από τα δύο είναι για μένα πολυτιμότερο...
- 6) Γιατί δεν διαπραγματεύομαι τον σεβασμό της αξιοπρέπειάς μου. Με την παρουσία μου στο στρατό απεμπολώ τα δικαιώματά μου ως πολίτης. Υποτάσσομαι στον φασιστικής έμπνευσης στρατιωτικό κανονισμό 20-1, παραδίδοντας την ταυτότητα και μαζί και την πολιτική μου υπόσταση. Αποδέχομαι πως δεν επιτρέπεται να μετέχω σε σωματεία, ενώσεις, συλλόγους, πώς δεν επιτρέπεται να διαβάσω εφημερίδα όποτε και όπως θέλω...
- 7) Γιατί δεν ανέχομαι την υποκρισία του στρατιωτικού κατεστημένου, που στα δύσκολα το μόνο που γνωρίζει είναι να κρύβεται και να συγκαλύπτει. Γιατί δεν ανέχομαι να βγαίνει πλαστό πόρισμα για τους νεολαίους που κάπκαν ζωντανό στον Έβρο, γιατί θεωρώ ύβρη ότι το πόρισμα για την πτώση του αεροπλάνου στον Όθρυ το 1991 δεν έχει δοθεί ακόμη στους συγγενείς των νεκρών.
- 8) Γιατί η ζωή είναι μικρή για να τη σπαταλώ σε τόσο ανούσια πράγματα όπως ο στρατός. Δεν θέλω να χάσω την επαφή με φίλους, κοπέλα, οικογένεια, δουλειά, σπουδές. Δεν θέλω να βγαίνω έξω μία φορά την εβδομάδα και να μιλάω μόνο για το στρατό και τις αγγαρείες του.

9) Γιατί οργίζομαι όταν διαπιστώνω το τεράστιο κενό πληροφόρησης και το βαθύ σκοτάδι μέσα στο οποίο πρέπει να κινηθώ για να πληροφορηθώ ένα από τα βασικά μου δικαιώματα. Ξέρω ότι η Ελλάδα έχει δεσμευθεί στο Συμβούλιο της Ευρώπης να παρέχει ενημέρωση για την εναλλακτική υπηρεσία και με προσβάλλει η χώρα μου να με θεωρεί ανόητο.

10) Γιατί δεν θέλω να συμβάλλω στην καταπίεση των «άλλων». Με την παρουσία μου στο στρατό συμμετέχω και υποστηρίζω, έστω και με τη μικρή μου συμβολή, στρατιωτικές αποστολές εκτός Ελλάδας, έχω δε διαβάσει στην ιστορία μου πως όσες φορές εμείς είχαμε ξένους στρατούς στη χώρα μας τους χαρακτηρίζαμε στρατούς κατοχής ότι και να έλεγαν αυτοί. Ξέρω επίσης ότι η χώρα μου προσέφερε τη λέξη «άσυλο» σε όλες τις γλώσσες του κόσμου, δεν θέλω λοιπόν να κυνηγάω μετανάστες και να κλείνω τα σύνορα για πολιτικούς πρόσφυγες.

.....Και τέλος,

για να το πω με λίγα λόγια:

Γιατί είμαι νέος - δεν τους χαρίζω τίποτα.

Διεκδικώ, δεν υπακούω!

ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΕΞΑΡΤΗΣΕΩΝ

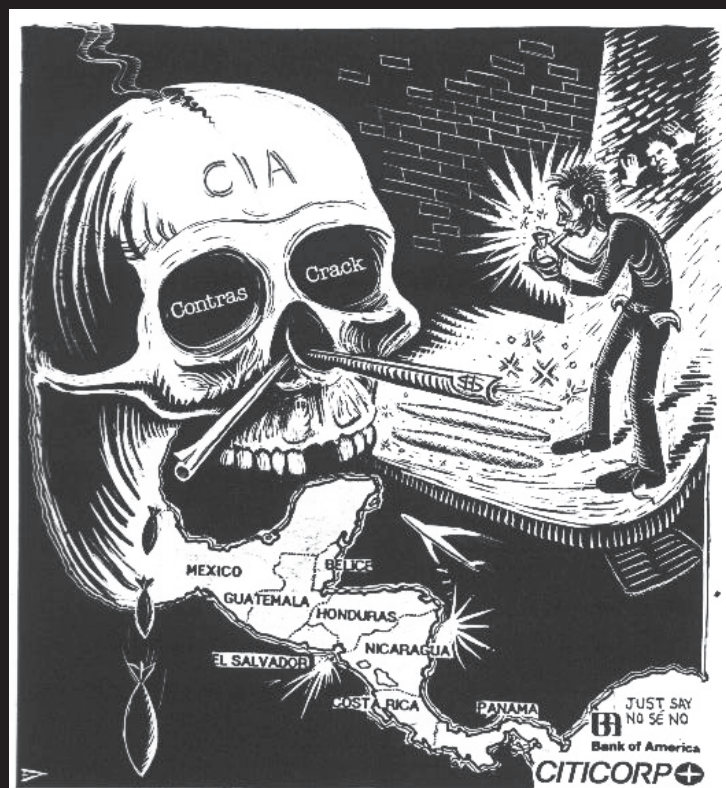
Τα σύγχρονα κοινωνικά πρότυπα που προβάλλουν τα μέσα μαζικής ενημέρωσης και –συνεπώς– ο κοινωνικός μας περίγυρος ωθούν τους νέους στην υιοθέτηση ενός συγκεκριμένου τρόπου ζωής που τους «σπρώχνει» μαζικά στις καφετέριες και στα club. Αυτό, παράλληλα με την ανούσια εκπαίδευση που λαμβάνουν στα σχολεία –άρα και την απουσία οξυμένης κριτικής σκέψης, τους καθιστά εύκολη λεία στους κατασταλτικούς μηχανισμούς, ένας εκ των οποίων θεωρούμε πως είναι οι εξαρτήσεις σε διαφόρων ειδών ουσίες.

Τέτοιες είναι τα τσιγάρα, τα αλκοολούχα ποτά, οι ναρκωτικές ουσίες, οι ουσίες πλούσιες σε καφεΐνη και όχι μόνο. Αυτές διαβαθμίζονται κυρίως σε φυτικές και χημικές. Κοινό χαρακτηριστικό όλων των προαναφερθέντων είναι ο εθισμός.

Το πρωτοφανές μειονέκτημα που παρουσιάζει, αρχικά, η χρήση τέτοιων ουσιών είναι τα χρόνια προβλήματα υγείας που παρουσιάζονται. Εμποδίζουν την σωστή κυκλοφορία του αίματος, ενώ παράλληλα μειώνουν την σθεναρότητα του ανοσοποιητικού συστήματος. Ταυτόχρονα αδυνατούν οι μυς του σώματος και η αντοχή αυτού ελαττώνεται στο έπακρο. Αυτά συμβαίνουν όσον αφορά την κακή διατροφή και την έλλειψη άσκησης σε συνδυασμό με την περιορισμένη χρήση. Ο εκτιμώμενος κίνδυνος εκδήλωσης εξάρτησης σε περίπτωση αυτής είναι περίπου

- 32% για τη νικοτίνη,
- 23% για τα οπιούχα,
- 15% για το αλκοόλ και
- πάνω από 10% για τα κανναβινοειδή.

Το κεφαλαιοκρατικό σύστημα και τα κράτη ευνοούνται από την διακίνηση αυτών των ουσιών καθώς τα πρώτα τους θύματα είναι οι νέοι-αυτοί που παλεύουν για εξίσωση των τάξεων και για την επαναφορά των αμεσοδημοκρατικών διαδικασιών και συνεπώς αυτοί που εξεγείρονται απέναντι στην βιαιότητα που διαπνέει το κράτος από την φύση του την ίδια.

ΚΡΑΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ

Με αφορμή τα γεγονότα των τελευταίων εβδομάδων, τον θάνατο του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου και το ξέσπασμα λαϊκής οργής που ακολούθησε παραθέτουμε το παρακάτω κείμενο ενάντια στην κρατική και παρακρατική βία.

Τέτοια γεγονότα ωμής κρατικής βαναυσότητας έχουν υπάρξει πολλές και στο παρελθόν με τραγικότερο όλων τη συγερή δολοφονία του, επίσης, δεκαπεντάχρονου τότε Μιχάλη Καλτεζά εν έτει 1985 στο Χημείο. Ο θάνατος του νεαρού προηγήθηκε ενός σύσσωμου ξεσηκωμού της ελληνικής νεολαίας. Παρόλα αυτά, στις αρχές της επόμενης δεκαετίας ο θύτης του μικρού παιδιού Μελλίστας, όχι μονάχα αθώωθηκε αλλά πολύ σύντομα επαναστατοποιήθηκε στον δημόσιο τομέα αποδεικνύοντας την αποκάλυπτη συγκάλυψη αυτού του γεγονότος από την πλευρά της κυβέρνησης.

Βέβαια το περιστατικό του άδικου χαμού του Αλέξη δεν μπορεί να θεωρηθεί ως «μεμονωμένο»-χαρακτηρισμός που χρησιμοποιήθηκε πολλές φορές από κρατικούς φορείς, συμπεριλαμβανομένων και των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης. Η εκπαίδευση που λαμβάνουν οι δυνάμεις καταστολής είναι από φύση της μία μορφή πλύσης εγκεφάλου. Εθίζει τους εκπαιδευόμενους στην φονταμενταλιστική υπεράσπιση των «δημοκρατικών» νόμων ενός Συντάγματος θεσπισμένο από την ιδιοκτητική τάξη και συγκρουόμενο καθημερινά με το προλεταριάτο (εργατική τάξη). Συνεπώς, οι τραυματισμοί και οι θάνατοι μαθητών, φοιτητών και εργαζομένων δεν είναι τυχαία φαινόμενα καθώς αυτοί είναι που έρχονται αντιμέτωποι με τα κρατικά συμφέροντα, επομένως και με την αστυνομία.

Παράλληλα με τις δυνάμεις καταστολής οι εξεγερμένοι έχουν να αντιμετωπίσουν και τις παρακρατικές οργανώσεις. Αυτές έκαναν και πάλι την εμφάνισή τους είτε ως «αγανακτισμένοι πολίτες», όπως στην πόλη της Πάτρας όπου επιχειρήσαν να διακόψουν την κατάληψη ενός τοπικού ραδιοφωνικού σταθμού, είτε ως προβοκάτορες κουκουλοφόροι που λεπλοτούσαν μικρομεσαιές επιχειρήσεις, είτε –τέλος- ως συνεργάτες των ΜΑΤ κατά τη διάρκεια των συμπλοκών.

Καταλήγοντας, μονάχα ως κωμικοτραγική θα μπορούσε να χαρακτηριστεί η στάση της ελληνικής αστυνομίας επιλέγοντας να συλλάβει διαδηλωτές μαθητές και όχι μόνο οι οποίοι εξέφραζαν την οργή τους για τα διαδραματισμένα γεγονότα και βρίσκονται σε ένα καθεστώς ομηρίας, αντιμέτωποι με τον τρομονόμο.

ΚΑΜΙΑ ΔΙΩΞΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ

Είχα συνθηθίσει από μικρός σε τέτοια ζωή. Οι γονείς μου, αδιάφοροι όπως ήταν, δεν μου έδωσαν ποτέ το έναυσμα να ασχοληθώ με τα γράμματα. Θυμάμαι ότι, όταν ήμουν μαθητής αυτό που με ένοιαζε περισσότερο ήταν το πως θα αποκτούσα κοινωνική αναγνώριση, όπως έβλεπα ότι έκαναν και οι ήρωες στην τηλεόραση. Αληθινούς φίλους δεν είχα. Μονάχα κάτι παιδιά που βγαίναμε έξω μαζί, όχι γιατί ταιριάζαμε, αλλά γιατί αυτό μας βοηθούσε να γινόμαστε αποδεκτοί στο υπόλοιπο περιβάλλον. Οι συζητήσεις μας ανακυκλώνονταν γύρω από τα ίδια θέματα: οπαδιλίκι, γκόμενες και τηλεόραση. Σύχνα σε μαγαζιά που σύχναζε η υπόλοιπη νεολαία και ανταποκρινόμουν ικανοποιητικά στις επιταγές της μόδας για να προκαλώ εντύπωση. Εκείνα τα χρόνια ήταν που ξεκίνησα και το κάπνισμα. Ναι, μου άρεσε πάρα πολύ η εικόνα αυτού του μάγκα με το τσιγαράκι!

Στο σχολείο τα πήγαινα μέτρια. Ωστόσο, κατάφερα, με λίγη βοήθεια, να περάσω σε μια σχολή. Δεν είχα στόχο να σπουδάσω, απλώς ήθελα να αλλάξω παραστάσεις. Τη μέρα που πήγα να γραφτώ για τα μαθήματα με πλησίασε ένας παράξενος τύπος. Μου υποσχέθηκε πως θα μου προσέφερε όλα όσα χρειαζόμουν (χλιδάτα πάρτυ, γυναίκες, έτοιμες εργασίες...) με αντάλλαγμα να ακολουθήσω την κομματική του παράταξη. Δεν είχα ιδέα από αυτά, αλλά εντυπωσιάστηκα και δέχθηκα την πρότασή του αμέσως, σκεπτόμενος πως δεν είχα τίποτε να χάσω. Έτσι, όταν έφτασε ο καιρός να ψηφίσω, έκανα αυτό που μου είπαν.

Μετά από λίγα χρόνια εγκατέλειψα το πανεπιστήμιο, άλλωστε ποτέ δεν το είχα συμπαθήσει. Πήγα να εγκατασταθώ σε μια μεγάλη πόλη γιατί άκουσα πως εκεί μπορεί να βγάλει κανείς εύκολα χρήματα. Όμως απογοητεύτηκα. Πέρασε ένας χρόνος και δεν βρήκα κάτι που να μου αρέσει. Σε μια συζήτηση άκουσα κάποιον να λέει πως για την ανεργία φταίνει οι ξένοι. Ήμουν αγανακτισμένος και τον πίστεψα. Έτσι, λοιπόν, άρχισα να τους βλέπω με αντιπάθεια. Πλέον ήξερα ποιοι ήταν η αιτία των προβλημάτων μου..

Σήμερα στα 35 μου χρόνια είμαι ακόμα άνεργος. Δεν έχω οικογένεια, ούτε φίλους, γιατί ποτέ μου δεν είχα αξίες. Οι σχέσεις που δημιούργησα ήταν επιφανειακές, στα πλαίσια της ηδονής και του συμφέροντος. Όμως δε νιώθω μόνος. Ξέρω πολύ καλά πως υπάρχουν χιλιάδες ακόμα νέοι που κάνουν ζωή όμοια με τη δική μου. Και φοβάμαι γι' αυτό! Εδώ και μερικά χρόνια οι απόψεις μου έχουν αλλάξει ριζικά. Συνειδητοποιώ πως οι ανάγκες του ανθρώπου δεν είναι μόνο υλικές και σωματικές, αλλά πολύ περισσότερο πνευματικές. Δίχως την κριτική σκέψη κατάντησα αντικείμενο εκμετάλλευσης και παρασύρθηκα με μεγάλη ευκολία σε ανούσιες πράξεις, με αποτέλεσμα να ζω μία ψεύτικη ζωή. Κατάλαβα πως εχθρός μου δεν ήταν οι μετανάστες, ούτε οι οπαδοί της αντίπαλης ομάδας. Ο πραγματικός εχθρός είναι το οργανωμένο έγκλημα των εξουσιαστών. Αυτοί, με την προβολή καταναλωτικών-ηδονοθηρικών προτύπων και με προπαγανδιστικές ενέργειες, είναι που θέλουν να αποπροσανατολίσουν τα λαϊκά στρώματα από τα κοινωνικά προβλήματα και να τους μετατρέψουν σε παθητικούς δέκτες των μηνυμάτων τους. Και δυστυχώς το έχουν καταφέρει...

